

ΤΟΥ ΑΝΔΡΙΤΟΥ ΤΟ ΠΝΗΜΑ.
ΣΤΙΤΙΣ
ΚΑΤΑΜΗΤΟΥΣ

Ο ΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΝΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 19. Σεπτεμβρίου 1.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΣ Α. ΔΘ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΜΑΤΩΝ.

(Έκδίδεται κατά ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Έν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίου ἀριθ. 865.

Έν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς Κ.Κ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆ λίρας	4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰορίῳ Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.	4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτὲν καθηγητὴ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα, οἰονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμῆν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλων γραφικῆν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδαισίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐποδείγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἔργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν, τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτὲν, εὕρισκεται τὸ Γαλλικόν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τὸμον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κικουσημένα διὰ 326 ὠραίων εἰκονογραφῶν — καὶ τιμᾶται, δεμένον ἀγγλιτικῇ, εἰς δραχ. 9,50 — ἀδελτον 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ ημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμᾶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἄλογον ἑκαστὸν ἀντίτυπον.

Ὅστις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον δραχ. 75 εἰς ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὕρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει εἶχε δωρεάν ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτὲν, ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Αβδερῖτου.

ΤΟΥ ΑΒΔΗΡΙΤΟΥ ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ.

• Θέλοντας ὁ Διάβολος,
Καὶ μὴ θέλοντας ὁ Ἀβδερῖτης,
Ἐπέδησεν ὁ Γέροντας
Στὴ Φανερμένῃ.

— Πονηρὲ μου! τί κάθησε; δὲν εἰξεύρεις, ὅτι αὔριον ἔχομεν πανηγυριν;

— Χι! χι! αὐτὴ δὲ εἶναι καὶ τοῦ πτωχοῦ διαδόλου ἡ χάρις, νὰ γνωρίζῃ ἕ,τι γίνεται.

— Λοιπὸν ἐτοιμάσθητι, ἔχομεν πηδήματα, ἡ χαρὰ σου πάλιν· τί κόσμος, τί πλῆθος! θὰ σὲ στείλλω καὶ μὲ τὸ ἀτμόπλοιο, φαντάζομαι εἰ κακὸ θὰ γίνῃ εἰς αὐτὸ τὸ ταξείδιον τὸ ποιητικόν, τὸ ῥομαντικόν, ὄλο βέλλο καὶ κορδέλλα θὰ πετᾷ, θὰ κυματίζῃ.

— Βέβαια, ἀλλὰ δὲν εἰμεθα βέβαιοι, ἂν θὰ πηδήσω.

— Τί θὰ εἰπῇ! θὰ πηδήσῃ καὶ θὰ παραπηδήσῃ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀμφίβολον.

— Σατανᾶ! Ἰδγιάξ' ἐδῶ — ἐσυνήθιζε νὰ λέγῃ ὁ μακαρίτης Γριζιώτης, καὶ ἄλλοιμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις παρήκουε.

— Τώρα ὅμως ἔχομεν Σύνταγμα, κύριε, καὶ μόνη ἡ ἀστυνομία ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα.

— Ἄφες αὐτὰ, καθὼς καὶ τὴν μορφήν σου τὴν σατανικὴν, διότι δὲν μ' ἀρέσεις σήμερον μὲ αὐτὴν· καλλωπίσου, στίλβωσε, καὶ σὺ ὡς ὠραία κόρη τὴν κόμπην σου, μεθ' ὑπομονῆς ὅμως, ὥστε νὰ μὴν ἀφίσῃς νὰ φαίνεται, οὐδ' ἡ θέσις τῶν κεράτων σου, διότι θὰ ἦσαι προσκυνητῆς.

— Ἦγουν, θὰ γενῶ Χατζῆς; ὠραῖο πρᾶγμα ὁ διάβολος χατζῆς.

— Προσκυνητῆς, προσκυνητῆς, καὶ οἱ προσκυνηταὶ, μικρὲ μου, δὲν ἔχουν παράμια.

— Καταλαβάνω καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἔχουν τινὲς, προσπαθοῦν ὅμως νὰ τὰ κρύπτουν δηλαδῆ.

— Ἄφες τὰ δηλαθῆ σου, παρακαλῶ, καὶ περίστειλε δλίγον τὴν οὐρὰν σου, διότι ἐκεῖ θὰ ἦναι ἄπειρος κόσμος, πανηγύρι, καὶ χρειάζεται προσοχὴ μήπως εἰς καμμίαν στροφὴν σου, συμβῆ κανὲν σκανδαλώδες ἐμπέδενμα, καὶ ἀπὸ τὰς πανηγύρεις πρέπει νὰ ἐλλείπουν τὰ σκάνδαλα.

— Τότε λοιπὸν, διατί μὲ στέλλεις;

— Σὲ στέλλω, διότι αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον σου· ἀλλὰ στενοχώρησον δλίγον καὶ τοὺς ἄβρους ἐνυχᾶς σου ἐντὸς τοῦ — rompre — αὐτοῦ ὑποδήματος, καὶ προπάντων ταπεινώσε δλίγον τὸ βλέμμα σου, καθὼς οἱ καλόγηροι τοὺς ὁποίους θὰ συναντήσῃς. Τέλος πάντων δόσε περιπαθῆ τινα χροιάν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν σου, λάβε τῆς συμπαθείας τὸ χροῶμα, διότι αὐτὸ σήμερον ἀγοράζεται, καὶ ἰδοὺ ἀμέσως θὰ γίνῃς χαριέστατος ἐργολάθος, εὐλαβῆς ὅμως· βίψου τότε εὐπρόσδεκτος παντοῦ, εὐφρῆς, χαρίεις· τρέξε ἐπάνω, κάτω, ἀναμήχηθητι, εἰς τὸν ἕνα σιδηροῦν ποδόφυρον, καὶ εἰπέ δύο λέξεις· σκιάσου ὑπὸ τῆς ἄλλης τὸν πέτασον, ὅστις βέβαια, θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ· πῶλησε ἐδῶ, ἀγόρασε ἐκεῖ· παρέκει πάλιν χόρευσε, τραγώδησε, φάγε, πῖε, πανηγυρίσου· τελοσπάντων κάμε, ὅπως κάμουν ὄλοι, καὶ σὺ ὡς διάβολος

ἔν τι περιπλέον, καὶ ἔν τι ὀλιγώτερον ἡλεγράφεις τὴν περιγραφὴν τῆς πανηγύρεως αὐτῆς, καὶ μὴν μιμῆσαι, ὅταν οἱ ἄλλοι προσκυνοῦν.

— Θαυμάσια! Δέσποτα, ἀλλὰ θέλεις ν' ἀκούσης τὰ νέα; « Ἐγὼ στὸ πανηγύρι δὲν πάγω. »

— Καὶ διατί;

— Διότι τὰ εἶπαμεν ὁ διάβολος φεύγει, ὅπου μυρίζει λιθάνι.

— Ἄστειε! ἔλα πῆδα γρήγορα, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ ἐνθυμήσω, ὅτι εἶσαι αἰχμάλωτός μου.

— Οὔτε ἐγὼ, μὰ τὸ ψωμί καὶ τὸ ἄλας, τὸ ὅποιον μέχρι τοῦδε ἐφάγαμεν, ὅτι φεύγω ὅταν θέλω.

— Λοιπὸν, τώρα τί θὰ γένω, πῶς θὰ κάμω; πρέπει νὰ γράψω πηδήματα, πρέπει νὰ εἰξεύρω, τί πανηγύρι γίνεται εἰς αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

— Δέσποτα, τί νὰ σοὺ κάμω; ἄς μὴν ἦτον Μοναστήρι, ἢ εἰπέ τὸν Κύριον ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νὰ γράψῃ εἰς τὸν ἅγιον ἠγοῦμενον νὰ μὴν λιθανίζῃ, καὶ ἐγὼ σοὺ τάξω νὰ στήσω διὰ τῆς οὐρᾶς μου γέφυραν, ἐφ' ἧς νὰ διέλθωσιν ὅλοι οἱ προσκυνηταὶ ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Σαλαμίνος δωρεάν.

— Σατανᾶ!

— Ἀλήθεια, Δέσποτα, κάμε ἐν ἄλλο, νὰ πηδήσῃς ὁ ἴδιος πῆδα τελοσπάντων καὶ σὺ μιὰ φορά, ὥστε οὔτε ἐγὼ νὰ κολασθῶ ἀπὸ τὸ λιθάνισμα, καὶ σὺ, καυμένε γέρο, νὰ ἀναπνεύσης ὀλίγον ἐλεύθερα, διότι ἐκύρτωσες πλέον, ἀπὸ τὸ γράψαι, γράψαι. Μάλιστα, ἂν θέλῃς νὰ μὲ ἀκούσης, ἐγὼ νὰ σὲ συμβουλευσω, πῶς νὰ φερθῇς, τί νὰ κάμῃς νὰ τὴν περάσῃς καλά. . . .

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κύριε Μέντωρ, τὸ καλὸν ἦτον νὰ θέλῃς νὰ πηδήσῃς ἀφοῦ δὲν θέλῃς, τότε βέβαια θὰ πηδήσω ἐγὼ.

— Χι! χι! καλότυχος σὺ, φαντάσου δόξα, ὁ κόσμος ὅλος θὰ λέγῃ, τοῦ Ἀβδηρίτου τὸ πῆδημα, ὅτι ἔγινε.

— Τοῦλάχιστον, φρόντιζε ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου περὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς οἰκίας μας, διότι ἡ ἀτυνομία ποῦ εὐκαιρεῖ ἀπὸ τὰ φουρνίσματα καὶ τὰ ξεφουρνιματά της. — Καὶ ὁ Ἀβδηρίτης λέγων ταῦτα, ἔλαβε τὴν ῥαβδὸν του, ἔδωσε μίαν τινὰ στροφὴν εἰς τὸν ἀβδηριτικὸν σκουφὸν του, ἔβριψε τὸν τρίβωνά του ἐπ' ὤμου καὶ κατηνύθη πρὸς τὸ ἀμφοστάσιον διότι, φαίνεται, δὲν εἶχε τάξει νὰ μεταβῇ ἀποστολικῶς εἰς τὴν ἐν Σαλαμίνι μονὴν τῆς Φανερομένης. — ἰδοὺ δὲ τί γράφει ὁ ἴδιος.

Καλοὶ μου ἀναγνώσται!

Εἶναι ἱστορικὸν, ὅτι ὁ Ἀβδηρίτης εἶναι συνόνυμον τοῦ εὐήθους πλὴν ἀκούστέ μου τοῦ γέροντος, ὅτι δὲν εἶναι καλὸν ποῦμα, νὰ ἔχῃ τις εἰς τὰ γερατεία του ἕνα δαιμόνιον, ἀφοῦ εἰς τὴν νεότητά του δὲν εὐτόχησε νὰ ἔχῃ μίαν σύζυγον διότι καὶ ἐκείνη, ὅπως καὶ τὸ δαιμόνιον, σὲ κάμουν νὰ τρέχῃς, χωρὶς νὰ θέλῃς, εἰς τὴν πανηγύριν τῆς Φανερομένης.

Δὲν εἶχ' ὄρεξιν, μὰ τὸν σκουφὸν μου, οὔτε νὰ φάγω, ὅχι καὶ νὰ γελάσω καὶ μολαταῦτα, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος! μόλις ἐφθασα εἰς τὰς ἀμάξιας ἐγέλασα ἀπὸ καρδίας, διότι βλέπω ἐκεῖ πρὸς τὴν γωνίαν πλῆθος κόσμου νὰ ἱσταται, ἀναμένοντος τὴν ἐμφάνησιν ἀμάξης, καὶ

ἄλλος μὲν νὰ δέρῃ τὰ τέκνα του, διότι ἐθύμωσε μὲ τὴν σύζυγόν του, ἦτις καὶ καλὰ ἤθελε τὸ πανηγύρι, — διότι, λέγει, τὸ εἶχε τάξιμο — ἄλλη ἐμάλανε τὸν ἄνδρα της, διότι τελοσπάντων ἀφοῦ ἀπεράσισε τὸ ταξείδιον, ἐλυπεῖτο τὸ ἐξοδὸν τῆς ἀμάξης καὶ ἦσαν μὲν πολλὰ ἄμαξαι, ἀλλ' ἐζήτουν μίαν καὶ ἡμισίαν δραχμὴν τὸν ἄνθρωπον, διότι ὁ κλητὴρ ὁ ἐφορεύων αὐτάς, εἶχε λησμονήσει καὶ κατ' ἄγνοϊαν ἐξέσχισε τὴν διατίμησιν, διὰ νὰ καθαρῖσῃ τὴν πίπαν του.

Τελοσπάντων εὐρέθη μία, καὶ μὲ τὴν δραχμὴν μου, εὐρέθη καὶ ἐγὼ μεταξὺ οἰκογενείας ἦτον ὁ σύζυγος, ὅστις ἔφερεν τὸ ἕνα του νήπιον, ἡ σύζυγος ἦτις ἐκράτει τὸ θυλάκιον βρέφους εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τρίτον τεκνίον τὸ ὅποιον ἐκλαυθμύριζε, θέλον νὰ καθῆσῃ εἰς τὴν ποδιάν τῆς μητρὸς του. Ἐκάθησα καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἤρησα νὰ περιποιῶμαι τὸ ἐν καὶ νὰ κολακεύω τὸ ἄλλο, ὥστε νὰ σιωπαῖνον, διότι ἐτόνησαν νὰ ψάλλουν τριψῆδιον, ὅχι τόσον εὐχάριστον μῆτε διὰ τοῦ γέροντος τὴν ἐξησθημένην ἀκοήν. Ὅμως ἐστάθη ἀδύνατον τὸ τρίτον καὶ καλὰ ἐζήτηι, τὸ ζηλότυπο! τὴν ποδ' αὐτῆς μητρὸς του, καὶ τὸ δεύτερον δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν πατέρα του ἐγὼ ἀπεράσια νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ ἀκούω μόνον, χωρὶς καὶ νὰ βλέπω τὴν φλυκταινώδη καὶ ἐρυθρὰν βίνα τοῦ τοῦρ Κωνσταντῆ, μῆτε τὰς στιλβούσας ὡς ἀλάσαστρον ἐκ τοῦ ψιμυθίου, παρειᾶς τῆς τσουρᾶ Κωνσταντῆς ἀφίω τὴν τὴν τὰς φυτιογνωμίας τῶν μικρῶν, τὰ ἴποια ἀφ' ἧς ἐγενήθησαν ἐπατχον συνάγγχην ἀλλὰ μόλις ἐκλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καλότυχς, γέρο, μοῦ λέγει ἡ τσουρᾶ, πιάσε, νάχρς καλὴ ψυχὴ, πιάσε μιὰ στιγμὴ τὸ μωρό μου, νὰ πάρω στὴν ποδιά μου τὸν ἄλλον τὸν γευνιάρη μὴν τύχη τὸς μερώση.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἔλαβα ὁ μωρὸς ἐγὼ τὸ μωρό της, καὶ ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τοὺς σταθμούς, τότε κατὰ πρῶτον ἐμακάρισσα τοὺς καλυδοπήκτας ἐκείνους, ὅτινες διὰ δύο δεκαλέπτων ἡμέρῶσαν τὰ μικρὰ, μὲ τρία ζαχαροκόλουρα, ἂν καὶ κατ' ἀρχὰς ἐχρειάσθημεν πραγματογνώμονας διὰ νὰ εἰδῶμεν ποῖον τῶν δύο ἔλαβε τὸ μεγαλύτερον. Ἐγὼ καὶ ὁ τοῦρ Κωνσταντῆς, ἐμοιράσαμε τὸ κατστάρι, ἐνῶ ἡ τσουρᾶ τρώγουσα ἐν λουκουμάκι, εὐπρεστήθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ μωρό της.

Μετ' ὀλίγας ὁμως στιγμᾶς, ἐκατάλαβα, ὅτι εἶχα ἀνάγκην νὰ ἀλλάξω πανταλῶνιον, διότι τὸ μωρὸ εἶχε λάβει συμπάθειαν, φαίνεται, πρὸς ἐμὲ, καὶ διεχύθη ἐλαφρᾶ. . . ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν δὲν ἦτο καιρὸς, καὶ ὁ ἥλιος ἀνεπλήρωσε τὴν ἀνάγκην ταύτην.

Μόλις κατηγόμην τῆς ἀμάξης, καὶ πρῶτην φωνὴν ἤκουσα — Χι! χι! στρέφω καὶ βλέπω τὸν μικρὸν μου δαίμονα, ὅστις ὄπισθεν τῆς ἀμάξης μὲ πιρετῆρει μὲ δύο σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς καὶ ἐγέλα τὸν ἰδιόριθμόν του ἐκείνον γέλωτα. Δαιμόνιον, κράζω, ἐδῶ γρήγορα!

— Ὅχι δὲ, ἔχω καὶ ἐγὼ τὸ ἔργον μου τοῦλάχιστον θὰ ἐμποδίσω ἔσους δυνηθῶ νὰ μὴν ἔλθουν εἰς τὸ πανηγύρι σου, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω, εἶπε καὶ ἤπλωσε τὴν οὐρὰν τοῦ παραυτα προσέκρουσεν εἰς κύριος καὶ πίπτει ἀπὸ τῆς ἀμάξης συντριβὼν τὸν πόδα του, ἡ κυρία του ἐγγυος λειποθυμεῖ τρέχει ὁ κόσμος, τὸν ἱατρό, φωνάζει ὁ εἰς, ἱατρικὸν ζητεῖ ὁ ἄλλος, ὁ μὲν τοῦτο, ἐκεῖνος τὸ ἄλλο, θέρουβος καὶ σύγγις πολλή. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτου.

— Καλὲ τί ἔγειναν τὰ φορέματά μας, φωνάζει εἰς ἀλλοίμονον ἰ τὰ ἐλησημονήσαμεν ἢ μᾶς ἔπεσαν εἰς τὸν δρόμον ἄραγε;

— Ὅχι τρεῖς, θὰ μοῦ δώσετε, ἐφιλονεῖκε ὁ ἀμαξᾶς· ὄχι δυὸ εἶναι ἢ διατίμησις, ἐφώναζαν οἱ ἐπιβάται, πᾶμε εἰς τὴν ἀστυνομίαν· ὠθεῖ ὁ εἷς, ὠθεῖ ὁ ἄλλος, πιάνονται μαλιὰ μὲ μαλιὰ καὶ γίνεται τοῦ κουτρούλη ὁ γάμος ὁ μετατυπωμένος, ἕνα γροθοκόπημα ἄλλο εἶδος· καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸ δαιμόνιον πότε ἐκαταίθαζε καμιά δυνατωτέρα, καὶ ἐσοῦθα τὸν ἀδύνατον διὰ τὴν διαρκῆ ἢ πάλη ἢ ἐπήδα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡσάν δαιμονισμένο, καὶ ἠρέθιζε τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, φέρον ὡς ἡ πνοή, ἢ μίαν ὕβριν, ἢ ὠθεῖν τὸν σωρὸν τῶν μαχρμένων κατὰ τοῦ θεατοῦ.

Ἐρωτήσατε τοὺς ἀμαξηλάτας καὶ θὰ σᾶς εἰποῦν, ὅτι τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς θὰ τὴν ἐνθυμῶνται διὰ πολλὸν καιρὸν.

— Τρικέρατε! τέλος ἐφώναζα, ἀγανακτισμένος.

— Νὰ κυττάζης τὴ δουλιὰ σου, γέροντα· στρέφει καὶ μοῦ λέγει ὀργίλως εἰς τῶν θεατῶν. . . .

— Ἀλλά. . . .

— Ἐκείνο ὅπου σοῦ λέγω, ἂν δὲν θέλγῃς νὰ χάσῃς τὴ σκούφια σου. Ἐνόησα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸ ἐπῆρε ἐπάνω του, καὶ ἡ θέσις μου ἦτο δύσκολος, ὅθεν ἐσκεπτόμην τί νὰ κάμω, ὅταν αἰσθάνομαι, ὅτι μὲ σύρη τις ἀπὸ τὸν βραχίονα, δὲν βλέπω κανένα, στρέφω ἐντοῦτοις, ἀκολουθῶ τὴν δύναμιν καὶ οὕτω συρόμενος ἀοράτως φθάνω πρὸς τὴν προκυμάλαν· καὶ ἐνῶ ἐπίστευα, ὅτι θὰ ῥιφθῶ εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ τύχην εὐρέθη μία λέμβος ἐμπροσθέν μου καὶ ἔπεσα ἐντὸς αὐτῆς, ἀκριβῶς πρὸς τὴν πρύμνην.

— Διὰ ποῦ αὐθέντη; ἠρώτα ὁ λεμβούχος· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἠνόουν.

— Αἶ! διὰ τὸ πανηγύρι, ἀποκρίνεται μία φωνή, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἡ μορφή τοῦ δαιμονίου παρέστη μειδιῶσα ἐνώπιόν μου.

— Μὴ κάμνης ἀνοησίας, μοι λέγει, καὶ μὲ κράζει, ἅμα μὲ ἴδης του διασκεδάζον, διότι ὁ κόσμος θὰ σὲ ἐκλάβῃ διὰ δαιμονισμένον.

— Ἀλλά τέλος. . . .

— Δὲν μὲ ἄφησε νὰ τελειώσω· ἔγεινεν ἄφαντον.

— Δὲν προφθάνετε, γυρίστε ὀπίσω, κύριε, μὲ κράζουν ἀπὸ μίαν ἄλλην λέμβον, διότι τὸ ἀτμοκίνητον ἐσύνκωσε τὴν ἀγκυροβόλησιν, καὶ ἰδοὺ φεύγει· ἐνῶ παρέκει μία χαρτυβόρυτος ἐκραζε, — τράβα, τράβα τὸ κουπί σου, καυμένη, θὰ σκάσω νὰ πάγουν ἢ ἄλλαις, καὶ νὰ μείνω ἐγὼ ἔξω, — καὶ συγχρόνως ἐκινεῖτο ἐμπρὸς, ὀπίσω, ἀκολουθοῦσα τοῦ κωπηλάτου τὸν ρυθμὸν, διὰ τὴν ταχύνη τῆς λέμβου τὴν κίνησιν.

Ἀλλὰ τῆς βασιλίσσης ὁ ἔλιξ ἐσάλειεν ἤδη ὑπὸ τὰ ὕδατα καὶ ἐνόησα, ὅτι ἐμείναμεν ἔξω. Ὅτε αἰφνης ἐκρηξίς ἐγένετο τοῦ ἀτμοῦ καὶ τὸ ἀτμόπλοιο ἐστη ἐκ νέου.

Ἐπλησιάσαμεν, ἀλλ' ἡ κλίμαξ εἶχεν ἀνασυρθεῖ· φωνάζομεν, καὶ ἰδοὺ προβαίνουν τρεῖς, τέσσαρες κεφαλαί, καὶ ἀμέσως ὁ Ἀβδηρίτης! ὁ Ἀβδηρίτης, φωνάζουν τινες ἀπὸ πόνον, καὶ τινες ἀπὸ χαρὰν· ῥίπτουν λοιπὸν ἄλλος σχοινί, ἄλλος βοηθᾷ εἰς τὴν κλίμακα τὴν ὁποίαν ὁ διευθυντῆς διέταξε νὰ καταβιβάσουν καὶ ἰδοὺ τόσα φίλα πρόσωπα μοι ἔτεινον τὴν χεῖρα· ἀνῆλθα καὶ ὅπου προσέβλεπα τὰ μειδιήματα

ἦσαν γενικά, πλὴν ἄλλα πικρά καὶ ἄλλα γλυκά· ὑπομονὴ πλεον.— Ἐδῶ, ἐδῶ! μὲ ἐκραζεν εἰς· ὄχι ἐδῶ, ἔλεγεν ἄλλος, καὶ ὅπου ἐκάθητο τρεῖς ἢ τέσσαρες, ἐβλεπα διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, ὅτι ἐξηπλοῦντο διὰ τὴν μὲν θέσις κενὴ νὰ καθήσω καὶ ἐγὼ.

— Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες μοι ἀπευθύνει μία γνωστὴ φωνή, λάβε τὴν θέσιν μου σὲ παρακαλῶ, εἶπε, καὶ ἠγέρθη πάραυτα.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, μὴν ἐνοχλεῖσθε, παρακαλῶ, ἔλεγα, ὅταν.

— Χι! χι! ἀκούω, καὶ ἡ φωνὴ μοι λέγει σιγαλά. Ἄν δὲν ἔκρυπτα τὸ μικρὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ ὁ μηχανικὸς κινεῖ τὴν μηχανὴν, χωρὶς ἄλλο ἔμμενες ἔξω.

— Πονηρὸν! ἠθέλησα νὰ κράξω — ἐγένετο ἄφαντον.

Ἐχαιρέτησα τότε δύο γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς, μαύρους ὡς ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας, οἵτινες ὑπὸ τὸ κυανόχρουν βέλλο τοῦ πετάσσου των ἐθαύμαζαν, βέβαια τὴν κατάλευκον κεφαλὴν μου, καὶ ἐπλησίασα.

— Μὴ μὲ ζωγραφῆσαι, Ἀβδηρίτα, ἀκούω φωνὴν σειρήνος· μὴ μὲ κάμνης γελοιογραφίαν, διότι τὸ καπέλλο τὸ ὁποῖον βλέπεις τὸ φορῶ, καυμένη, μόνον διὰ τὸ ταξεῖδι.

— Ἠσύχασε, μικρά μου, διότι, ἂν γελοιογραφῆσω σὲ, φοβοῦμαι, μήπως ὅλαι τότε αἰ δμῖλικές σου, θὰ παρακαλοῦν νὰ ταῖς γελοιογραφῆσω ἐπίσης.

Τοῦ δαιμονίου τὸ κῆγχασμα ἀνεμῆχθη εἰς τὸν θόρυβον τοῦ ἐκθυμίζοντος ἀτμοῦ, καὶ ἡ μορφή του ἐνετυπώθη εἰς τὴν φεύγουσαν σκιάν ἐκείνου. Τὸ ἀτμοκίνητον ἤρχησε νὰ ὑποτρέμῃ καὶ ἡ ἀρχηγίδιος μηχανὴ του σοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἠγωνία νὰ σαλεύσῃ τὴν κηθωτὸν αὐτὴν, ἥτις βραδέως ὡς φορτηγὸς ἅμαξα διήρχετο μεταξὺ τῶν εὐζῶνων ἐκεῖ ναυλοχούτων ξένων ἀτμοκινήτων, τῶν ὁποίων τὸ σχῆμα ἀλλοιούμενον διὰ τῆς λοζῆς ἀπομακρύνσεως ἡμῶν, σοὶ ἐφαίνετο, ὅτι συνεστέλλοντο, ἢ ἐμμηκύνοντο, ἐν τῇ διαβάσει ἡμῶν, διὰ τὴν λάβωσι τοῦ μώμου τὴν ἐκφρασιν· καὶ οἱ ἐπιβάται διὰ τοῦτο ἐσκυθρόπαζον.

Ἡ κυανὴ ὅμως σημαία μας ἐκυμάτιζεν ἤδη ἐλευθερά εἰς τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου τὸν ζέφυρον, καὶ ἐλάμβανεν τὸ ἀρχαῖον ἦθος τῆς, ἐγκατοπτριζομένη εἰς τὰ γαλανὰ νερά τῆς Σαλαμίνας, ὅπου ἄλλοτε ἀνεπεταννέτο θαλασσοκράτωρ, καὶ τῶν ἐπιβατῶν τὰ χεῖλη ἀπεμιμούντο τοῦ κύματος τὸ ὑποσκάζον μειδιάμα, μεθ' οὗ ἐδέχετο ἐκρηγνόμενον τὴν ἀνορθωμένην τῆς βασιλίσσης πρῶραν, τῆς ὁποίας τὴν πρύμνην παρηγόχουν ἀκαταπύστως, ἐνὸς εὐέλπιδος νεανία οἱ ἀστυνομικοὶ πτεριστῆρες.

Δὲν εἴμεθα ἐκατὸν ἐπιβάται, καὶ τὸ εὐρύχωρον κατάστρωμα ἦτο πλήρες, διότι ἕκαστος ἐξηπλοῦτο ὑπερήρωνα, καὶ κατεῖχεν, ὁ ἐγωῖστής! θέσιν διὰ τρεῖς, ὑπὸ μόνης τῆς ιδέας, ὅτι ἦτον ἰδικάν μας, — Ἑλληνικὸν ἀτμόπλοιο, ἀδελφέ! ἔλεγεν, ὁ εἷς καὶ ἔπιπε μίαν, εἰς ὕγειαν τῶν ἐταιριστῶν.

— Ἄρθια! ἐπεφώνη ἕτερος πρὸς τὴν πρῶραν, κτυπῶν τοὺς πόδας ἐπὶ τὸ κατάστρωμα καὶ ὀρχούμενος εἰς τὸν ἦχον τῆς ἀνατολικῆς μουσικῆς, ἥτις τὸν καθίδρονεν, ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ· ἐνῶ ἕτερος

— Ἄμάν! ἐκραζε, βιολιτζῆ! βάστα τὸ χορὸ ὡς τὸ πρῶτ' — καὶ τῷ προσεκόλλα κατὰ μέτωπον ἐν δεκάλεπτον· καὶ οἱ πολλοί, ἄλλος

ἔτρωγεν, ἄλλος ἔπινε, καὶ ὅλοι εἶχον τονίσει τὸ ἰδιόρρυθμον μέλος των, καὶ τὴν τράπεζάν των, ὄχι, διότι ἐπείνων, ἀλλὰ διὰ τὸ καλόν. . .

Ἐκεῖ πρὸς τὴν πρῦμνην, ἤκουες ἀπὸ τοῦ ὑψώματος, τὴν εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν ὑπὸ πάντε ὄργανων ἐκλεκτῶν συγκεκλιμένην ἠθλαδῆ, κλαρίνο, ὀλίγο πρὸς τὸ γάλλισοῖ μίκα μπάσα βιόλα, τῆς ὁποίας εἶχον ἀνοίξει αἰ συναρμογαὶ διὰ νὰ χάνεται ὀλίγον ἡ βροντώδης φωνή της· ἓνα βιολοντζέλο, τοῦ ὁποίου τὰς χορδὰς ἔξεν ἀκατάπαυστα ὁ κύριός του· μίαν κιθάραν τῆς ὁποίας ἡ κλίμαξ εἶχεν αὐξήσει κατὰ τέσσαρας φωνάς, καὶ μίαν πυρεστίαν τέλος σιδηρᾶν, ἣτις κρουομένη διὰ χαλυβδίνου ραβδίου, ἀνεπλήρει τὰ κενὰ τῶν ρυθμῶν, ὅσα δὲν ἐπρόφθανε νὰ συμπληρώσῃ ἡ παράτολμος ὀξύτης τοῦ κλαρίνου τοῦ ἀρχιμουσικοῦ, προπάντων, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ φανταστικούς λαρυγγισμούς· ἀλλὰ τότε τὸ μπάσο τὸ ἐκράτει κανονικώτατα ὁ θόρυβος τοῦ ἐκθυμινομένου ἀτμοῦ· τὸ ὅλον ὅμως μουσικὴ ἐμπνευσμένη, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἔταιρεία, ἐπλήρωσεν ἀκριβᾶ, μὰ παρὰ ἀκριβᾶ, νομίζω ἐκόστισεν, ὡς ῥητινίτου καὶ ὄργανον, χωριστὰ ὁ ναῦλος τὸν ὁποῖον ἐξημειοῦτο· μολαταῦτα πρὸς διασκεδάσει τῶν προσκυνητῶν ἐγένετο καὶ αὐτὴ ἡ θυσία. . .

Ἐντούτοις τὸ τᾶξειδιον ἦτο μὴ χαρὰ, ἓνα πανηγύρι, διότι ἔπαυεν ἡ μουσικὴ καὶ ἤρχιζεν ἄλλη διασκεδάσις.

— Κύριοι, καὶ καλὰς κυρίες! ἐφώναζεν εἰς μὲ ὀφθαλμούς ἠλλοιουμένους καὶ ἓνα ἦμισυ μερίδιον μύστακος· τώρα ἀρχίζει, κύριοι, ἡ παράστασις τοῦ Πανόραμα· μίκα πεντάρκα εἰς ἑξὶ πολιτείας.

— Ἡ Νικυμαχία τῶν Ἑλλήνων μὲ τοὺς τούρκους εἰς Καλαμπάκα.

— Ὁ Πόλεμος τῶν Ρούσων, μὲ τὸν Τουρκικὸν στόλον εἰς τὴ Σινώπη.

— Ἐνας ποντικὸς ὄπου τρώγει ἓνα λέοντα. (ἐννοεῖται ψόφιο)

— Ἡ Νεάπολις καὶ τὸ βεζούβιο — σθυμένο —

— Ἐνας μέρμιγκας, ὄπου σύρει ἓνα ζῶον. . .

— Ἐνα ζῶον ὄπου μοιάζει ὡσάν μαῖμου, ἡ ὁποία φορεῖ ἓνα καπέλο, ποῦ ἔχει καὶ βέλλο, καὶ ἐλαστικόν — καὶ διάφορος ἄλλες ζωγραφισμένες πολιτείας, κύριοι! τὸ ὅλον ἑξὶ εἰς μίκα πεντάρκα.

— Αὐτὸ λοιπὸν, καλὲ μου ἀναγνώστα, ἦτο καθὼς ἐννοεῖς ξεχωριστὸ πανηγύρι καὶ ἐγένετο ἀπὸ πρῦμνης ἕως πρῶρας, παρὰ ἐκείνων οἴτινες μεταίθαινον εἰς πανηγύρι. Τὸ περιεργότερον ὅμως ἦτον, ὅτι τὸ πλεῖστον τοῦ κόσμου ἐκείνου εἶχε συνείδησιν τοῦ Ἄβδηρίτου τὴν ὁποῖον περιεκύκλουν ἤδη πάσης τᾶξεως ἄνθρωποι, ἀρχόμενοι ἀπὸ γερουσιαστοῦ (καὶ γερουσικιστῶν τέκνα, φρόνιμα ὅμως) κτηματῆται, δικηγόροι, ἄλλοι σύζυγοι, ἄλλοι en garçons, καὶ πολλοὶ, πλῆθος ἐργολάβων· ὅλου δὲ αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἤμην διὰ τινὰς στιγμὰς· τὸ ἀντιεστῆνον (καὶ χωρὶς νὰ φαίνωμαι ἐγωϊστῆς) τινῶν πετάσων ἡ μέριμνα, διὰ τὸν φόβον τῆς ζωγραφικῆς.

— Νὰ γράψῃς καὶ τοῦτο μοι ἔλεγόν τινες, ὅτι μίκα κυρία ἔχει δύο πέλλα, ἓνα φορεῖ καὶ ἄλλο. . .

— Ὄχι, ὄχι, νὰ ζωγραφῆσῃς ὀλόκληρον, ὡς εἶναι καὶ εὐρίσκειται τὸ ἀτμόπλοιον. Καὶ τέλος, ὁ μὲν ἤθελε τοῦτο, ἄλλος ἐκείνο, καὶ δὲν παρήρχετο στιγμὴ χωρὶς νὰ ἀκούσω πρὸς μεγάλην τιμὴν μου. — Σὰς συνιστῶμεν τὸν κύριον Ἄβδηρίτην. . .

— Μπά! αυτός είναι ὁ Ἀβδηρίτης! ἐπιφωνεῖ ἐπὶ τέλους κυρία τις, . . . ἐνῶ μ' ἐπαρουσιάζον πρὸς αὐτήν.

— Ἐγὼ εὐχαρίστησιν ὅπου λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίσω, Κύριε Ἀβδηρίτη.

— Εὐχαριστῶ ἡ τιμὴ δι' ἐμὲ, κυρία . . .

— Πλὴν μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ πολὺ νέος μὲ φαίνεσθε, διὰ νὰ ἐπικρίνετε ἀπὸ τοῦδε τὸ γυναικειὸν φύλλον, τὸν συρμὸν, τὰ καπέλλα· συλλογισθῆτε, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ πέσητε εἰς ταῖς κορδέλαις των.

— Τί περιάζει, καὶ τίς τὸ ἀρνείται; ἐλπίζω ὅμως, ὅτι τὰ τέκνα δὲν θὰ ἀκολουθήσουν τὸν συρμὸν τῶν μητέρων. . . .

— Καὶ μολαταῦτα, — ἀκούω νὰ λέγῃ πρὸς τὴν πλησίον της ἐπισθὲν μου μὲ λεπτοτάτην ἐπιβρίνον φωνὴν, μία νέα πολλὰ εὐγενικὰ

— μολαταῦτα, ἀδελφὴ δὲν εἰξεύρω τί δαιμόνιο τοῦ ἦλθε νὰ σατιρίξῃ, λέγει, τὰ καπέλλα, ἐνῶ εἶναι ἔναι ἔνα τόσῳ οἰκονομικῷ φόρμα — Νὰ ἐγὼ, πιστεύεις, ὅτι ἔδωσα 4, 1/2 δραχμὰς καὶ μὲ ἓνα τοπάκι ἕκαστα αὐτὸ τὸ φόρμα; καὶ 6 δραχμὰς τὸ καπέλλο; πρόσθεσε τώρα καὶ καμμιά δεκαριά δραχμὰς εἰς ταῖς κορδέλαις, καὶ βλέπεις ἀδελφὴ, ὅτι μὲ 25 δραχμὰς εἶμαι ἐνδύμενη — en voyageur —

Ἐγέλασα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀποσυρθεὶς πρὸς τὴν ἄκραν, ἐκάθησα νὰ θαυμάσω δύο φυσιογνωμίας, ἐπιτρέψτε μοι ὅμως νὰ φυλάξω τὰς ἐντυπώσεις μου, διότι . . . διότι εὐρισκόμεθα εἰς τὰ ἱερὰ τῆς Σκλαμίνος στενά, ἐκεῖ ὅπου ὁ βάρβαρος Ξέρξης ἐνεπιστεύθη τὴν κατασχόνην του ἐντὸς ἀλιευτικοῦ πλοικρίου, ἀπὸ εἶδεν τὸ μεγαλεῖον του, τὸ χρυσοῦν, νὰ συντριβῇ ὑπὸ τὴν βράβδον τοῦ Θεμιστοκλέους. Ἢ! χρυσα, εἶπα, ἄς ᾄναι τὰ κύματα, τὰ ὅποια ἐστήριζαν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν δόξαν ἡμῶν. Μόλις εἶπα, καὶ ἡ χαριτωμένη μορφή τοῦ δαιμονίου παρουσιάσθη, ἤπλωσε τὴν ἀβρὰν χεῖρα του, καὶ διὰ τοῦ λεπτοφυοῦς ὄνυχός του, ἤγγισε τὸ περίχρυσον κάλυμα τοῦ διευθυντοῦ τῆς βασιλείας, καὶ ἐν ῥιπῇ κάλυμμα καὶ δαιμόνιον ἐβυθίσθησαν εἰς τὰ παίζοντα κύματα.

— Διάβολο! διὰ νὰ κύψω καὶ σοῦ δεῖξω τὴν ἄκραν τῆς ὀρέξεως, ἔχασα τὸ κάλυμμά μου. Γτείλε, στείλε τὸ δαιμόνιον σου νὰ τὸ φέρῃ.

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, φίλε, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι νὰ τὸ εὕρῃς ἐν τῇ ἐπιστροφῇ σου εἰς τὸν βράβτην σου. Πλὴν τί ἐστὶ ἄκρα τῆς ὀρέξεως;

— Αἶ! αὐτὸ ἂν σοὶ τὸ εἶπῃ λοιπὸν τὸ δαιμόνιον σου. Μὲ συγχωρεῖς ὅμως νὰ σὲ ἀφήσω, διότι ἐφθάσαμεν.

— Καὶ τῶ ὄντι μετὰ δύο ὥρων διάπλοιν ἐφθάσαμεν. Καὶ μὴ σὰς φανῇ παράδοξον ἂν ἐβραδύναμεν ὀλίγον, καὶ τὴν μίαν ὥραν ἐκάμαμεν δύο, τὸ ἀτμόπλοιον εἶναι ταχὺ, ἀλλ' ὁ διευθυντὴς διὰ νὰ μὴν ἐνοχληθῇ ὁ καλὸς κόσμος τῶν ἐπιβατῶν του ἐκ τῆς μεγάλης ταχύτητος, διέταξε νὰ περιστέλλουν τὴν κίνησιν, οὐχ ἤττον ὅμως ἐπέισθημεν, ὅτι μὲ παρὰ καὶ μὲ κοπιὰ κάμνει περισσότερον δρόμον εἰς δύο ὥρας παρὰ εἰς μίαν. Εἶναι ἄλλο πρᾶγμα αὐτὸ τὸ ἀτμοκίνητον . . . Ἐντούτοις ἠγκυροβολήσαμεν ἐνώπιον τῆς μονῆς καὶ ὁ ἦλος εὐρίσκετο πρὸς τὴν δύσιν του, πλῆθος δὲ λέμβων σημασιοτολιστῶν, αἵτινες ἐκύκλωσαν τὸ ἀτμόπλοιον, ὡς οἱ μύρμικες ἓνα βουῖν, μᾶς ὑπενθύμησαν, ὅτι ἐκεῖ ἐταλείτο ἡ πανήγυρις. Ἐξω, ἔξω ἠγέρθη

μία φωνή, και ως αν ἐπρόκειτο τίς νά λάβῃ τὸ γέρας, πατείς με πικρῶ σε ἐρρίφθην εἰς τὰς λέμβους.

Δὲν εἰζέυρω, ἂν ἄλλον τινα περιέμενον ἔξω τόσοι φίλοι, ἐμὲ ὅμως μὲ ὑπεδέχθησαν τρεῖς, πέντε, δέκα, και ὅταν εἰσήλθομεν εἰς τὸ δωμάτιον τὸ δι' ἡμᾶς προσδιορισμένον, τὸ ὁποῖον εἶχεν περιφέρειαν δύο ὡς ἔγγιστα τετραγωνικῶν μέτρων, ἐμετρήθημεν τὸ ὅλον δεκαοκτῶ, οἵτινες ἐμελλε νά ἀναπαυθῶμεν ἐκεῖ. Δὲν ἔφοιξα, ἀλλ' ἐπαναλαβὼν τὸν τρίθωνα, και τὴν ῥάβδον μου ἐξῆλθα νά χαρῶ τὸ ὑπαιθρον, ἀφοῦ ἠρώτησα, ἂν μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον θά ἦναι και τὸ δεῖπνον μας.

Ἀκούσατε τώρα, τί εἶναι ἡ Μονὴ τῆς Φανερομένης και τὸ πανηγύρι τῆς.

Περίβολος, ὡσεὶ φρουρίου, ἀσβεστόκτιστος, περικλείει τὸν πρὸ διακοσίων ἐτῶν ὠικοδομηθέντα ναὸν τῆς Φανερομένης, παράπλευρον τοῦ πρὸ 300 ὡς ἔγγιστα, ἀνεγερθέντος περικκλησίου, ἐκεῖ ὅπου κατὰ πρῶτον εὑρέθη τῆς Θεοτόκου ἡ εἰκὼν. Ἡ μονὴ αὕτη περιέχει ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα δωμάτια μοναχικά, και περὶ τοὺς εἰκοσιν μοναχοὺς, μετὰ τοῦ ἡγουμένου και προηγουμένου· ἀλλ' ἂς μὲ συγχωρήσουν οἱ πατέρες, καθ' ὃ γέρον και ἐγὼ, και ἴσως, ἴσως μίαν ἡμέραν εἰς μονὴν θά καταλύσω τὰς τελευταίας ἡμέρας μου, ἂς μὲ συγχωρήσουν τὰς ἐξῆς περατηρήσεις — Ὅτι ἡ μοναστικὴ ζωὴ δὲν πρέπει νά ἦναι ἐπάγγελμα, και τὸ θησαυρίζειν ἐκ τῶν τοῦ κόσμου τούτου, δὲν εἶναι ὁ προορισμὸς τοῦ μοναχοῦ — Ὅτι ἡ εὐπρέπεια, ὁ ἐξωτερικὸς, καλλωπισμὸς εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς ψυχῆς, — τοὺς ἀγγέλους τοὺς ζωγραφίζουσιν ἐν λευκοῖς και ἡ ὠραιότης διακλάμπει εἰς τὰς φυσιογνωμίας αὐτῶν — εἰς τοὺς μοναχοὺς βεβαίως δὲν ἐδόθη τὸ μαῦρον ἐνδυμα διὰ νά κρύπτῃ ῥυπαροσύνην.

Εἰς τὸν περίβολον ἡ τὴν πρὸ τῆς Μονῆς πλατεῖαν, ὀλίγα δένδρα, ὀλίγη περιποίησις προκαλεῖ τοὺς κατ' ἔτος προσκυνητάς, ἐνῶ τὸ στεῖρον και ἔρημον δὲν δίδει τὴν ἰδέαν τοῦ Παραδείσου.

Αὕτη εἶναι ἡ Μονὴ ἰδοὺ και τὸ πανηγύρι — Ἀπὸ χιλιάς ψυχᾶς, ὀλίγοι ἐτοπαθετήθησαν εἰς τῶν καλογήρων τὰ κενὰ δωμάτια, τὸ πλῆθος ἔστησε τὰς σκηνάς του και ἔστρωσε τὴν κάπα του, περὶ τὴν Μονὴν, ἐν ὑπαιθρῷ ἐκεῖ ἡ ἐγχώριος μουσικὴ ἐτόνησε τοὺς θορυβώδεις ἦχους τῆς, και ὁ χορὸς ἐστήθη εἰς τρεῖς, τέσσαρας κύκλους· ἄσματα ἐδῶ, φωναὶ ἐκεῖ, θόρυβος και ἀλλαλαγμὸς πολὺς, μεταξὺ τῶν χωρικῶν και τοῦ πλῆθους, διότι ἡ Σαλαμίς, τὰ Μέγαρα ὀλόκληρα εἶχον στρατοπεδεύσει ἐκεῖ και ἦναψαν τὴν πυρὰν τῶν ποῦ και ποῦ, δὲ τοῦ πολιτισμοῦ τὰ προϊόντα, ὡς ποικιλόχροσι χρυσαλίδες, περιέπταντο ἀπὸ κύκλου, εἰς κύκλον, και ἡ εὐώδης ἀτμοσφαῖρα τῶν ἐπάλλαις πρὸς στιγμὴν κατὰ τῆς κνίσσης, τῆς περὶ τὴν ἀνθρακίαν στρεφομένης αἰγῆς, ἧτις μόνη ἤρει νά κεντήσῃ, τοῦ οἰνοπότου τῆ ὄρεξιν, και ἡ ὄσμη τοῦ ῥητινίου, ἠδύνατο νά μεθύσῃ τὸν νήφοντα.

Τοσοῦτον ἀφῆρηθη εἰς τὴν τύρβην ἐκείνην, ὥστε λησμονήσας τῆ πείνα μου, ἐχρησιάσθησαν ἑλαφρὰ κεντήματα τοῦ στομάχου, μετίνος συνταραχῆς τῶν ἐντέρων, νά μοι τὴν ὑπενθυμίσωσιν· ἀλλὰ ζητι τὸν ἕνα φίλον ἐδῶ, τὸν ἄλλον ἐκεῖ, μὰ τὴν πείνα μου! κανέν δὲν εὑρίσκω· ἤρχισα ν' ἀπελπίζωμαι, ὅτε ἀποσυρόμενος ἐκεῖ, εἰ

μίαν γωνίαν αἰσθάνομαι, ὅτι καὶ τι βαρύνει τὸ ἐνδυμά μου ὀπισθεν, ψηλαφῶ, και ἡ ἐκπληξίς μου ὑπῆρξε μεγίστη, ὅταν ἤγγισα ψυχρὸν τι σῶμα, και μέχρις οὗ βεβαιωθῶ τί ἦτο, ῥίγος διεδόθη εἰς ὄλας μου τὰς φλέβας. Τί ἦτο δέ; μία ὄρνις τρυφερὰ, ὠραία καθαρισμένη, ἐτοιμὴ νά δοθῇ εἰς χεῖρας μαγείρου, και ἧτις ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ ἐνός ποδὸς εἰς τὸ ὀπισθεν κομβίον τοῦ ἐνδύματός μου. Ἐστράφη εἶδα, παρετήρησα δεξιὰ, ἀριστερά, μήπως κανεὶς τῶν φίλων μου ἠθέλητε νά ἀστειυθῇ, οὐδὲς ἐφαίνετο, ὅτι καν παρετήρησε τοῦτο, διάφοροι ἰδέαι διήλθον τότε τὴν γεροντικὴν κεφαλὴν μου και ἀρπάσας τὴν ὄρνιθα τὴν ἐσπενδύθηκα μακρὴν, ἀλλ' ἐξεπλάγην, ὅταν εἶδα νά μὲν ἐντέρως, και μία πονηρὰ μορφή, νά μὲ προσβλέπῃ ἐμπαικτικῶς.

— Δαιμόνιον κράζω, σὺ ἐδῶ;

— Βέβαια τὴν ἠέλιχα ἴσως ἐψημένην, ἰδοὺ λαβετέτην παρακκλῶ, ὀπίσω και ἐκεῖ πρὸς τὴν πυρὰν ἐκείνην, οἱ φίλοι σου ἐτοιμάζουν δεῖπνον, τρέξτε, διότι ὄλοι πεινοῦν, και κανεὶς δὲν ἐνθυμεῖται τὸν ἄλλον.

— Εἰπέ μοι, εἰπέ μοι, δαιμόνιον! ἀλλ' ἐγένετο ἔρχοντο. — Ἄ! σατανά! θά πιάσω, θά πιάσω τὴν ἄρκυ τῆς οὐρᾶς του μιά φορά, και σὺ τὸ εἰζέυραις τότε.

— Χί! χί! ὁ πονηρὸς γέλως του διεχύθη εἰς τὸ κενὸν διάστημα.

Ἀνεγνώσατε βέβαια ποῦ ἡ ἀκούσατε, ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅταν πρόκειται νά διανυκτερεύσωσιν εἰς τὰ περθεῖα ἐκεῖνα διάση, οἱ ὁδοιπόροι ἀνάπτουν πυρὰς περὶ τὸ καταλυμά των, αἵτινες προφυλάτουν αὐτοὺς τῆς ἐπιθέσεως τῶν ἀγρίων θηρίων.

Φαντασθῆτε λοιπὸν, ὅτι και ἔξωθεν τῆς Μονῆς (ἂν και εἰς ἔρημον παιδίον, διότι ἐκεῖ ἐξυλεύοντο, φαίνεται, οἱ ἀγαθοὶ καλόγηροι, και ἐκαθάρισαν πάσης σκιάδος τὸν τόπον, ἐνῶ περίξ εἰς πέντε λεπτῶν ἀπόστασιν, ἡ αὐτόχθων πείρα σκιάζει τὸν διαδότην, και ἡ δι' αὐτῆς καθαρὴ ζώον ἀὐρα τὸν ζωογονεῖ). Ἐξωθεν λέγω, τῆς Μονῆς, ἐκεῖ πρὸς τὴν θάλασσαν, μετρῶνται δώδεκα κεφαλαὶ, μεταξὺ δὲ αὐτῶν και ἡ ἰδικὴ μου, τῶν ἑσπῶν αἱ σκιά ἀποτελοῦν ἐν, διότι δώδεκα λυχνία κατασκευασμέναι ἀπὸ πινάκια, χάριτι και οἰκτηρμῆς τῆς ἡγουμενικῆς φιλοξενίας, ἧτις προσφέρει εἰς ἕκαστον πανηγυρίτην, ἐν πινάκιον πῆλινον πεντήκοντα δράμια ἐλαίου, ἄρτον ἑκατὸν δραμίων, και εἰκοσιπέντε δράμια τυροῦ· λοιπὸν τὰ δώδεκα πινάκιά μας, μὲ δώδεκα φυτίλια ἕκαστον, ὡς ἔμβολα καμήλου, φωτίζουσι γύρωθεν ἡμῶν και προφυλάττουσιν ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἐπιθέσεως τῶν νεμομένων ἐκεῖ περίξ ὄνων, οἵτινες ὠσφραίνονται τὰς ἀκάνθας ἐφ' ὧν ἐστρώσαμε τὸν ἐκ ψιάθης τάπατα ἡμῶν, και ἐκαθήσαμεν νά πανηγυρίσωμεν τὸν βραστὸν νεκρὸν ἐνός ἰχθύος ἕως ἐξ ὀκταδῶν, και τὰ τηγανισμένα τέκνα αὐτοῦ· οὔτε λέξις δὲν ἐξέρχεται τῶν χειλέων μας, διότι φρονῶ, ὅτι δὲν δύναται νά τρώγῃ τις, και νά λέγῃ ταυτοχρόνως. Εἰς τὰς πρώτας στιγμὰς νομίζεις, ὅτι εἴμεθα μυστηριώδη τινα ὄντα, τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς μαγνιτικῆς κἀδης τοῦ Μέσμερ, ἀνελαμβάνομεν και ἐγευόμεθα τὸ βρευστὸν αὐτοῦ, διὰ τακτικῆς κινήσεως τῶν χειρῶν, ἐντὸς λέβητος, ὡς ἐκαῖνον τῶν τεσσαράκοντα δρακόντων περὶ ὧν μοι διηγείτο ἡ μαμὴ μου, δι' ἑλλειψιν θέβαια πινάκιων.

Μὴ ζητεῖτε νὰ μάθετε τὰ ὀνόματα τῶν συνδαιτημόνων, διότι ὠρ-
κίσθη νὰ μὴ τοὺς ὀνομάσω ἡδύνασθo μόνον νὰ τοὺς γνωρίσετε,
ἐκ τῆς φυσιογνωμικῆς εἰκόνας των, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν δὲν ἐπιχειρῶ,
νὰ κάμω, διότι δὲν ἴθελεν εἶσθαι πιστὴ, καθόσον βλέπω ἕνα,
τὸν ὅποιον ἐγνώρισα λιπτοπρόσωπον μὲ ὀφθαλμοὺς εὐφρεῖς, καὶ τὴν
στιγμὴν ταύτην αἰ παρειαί του εἶναι ἐξογκωμέναι, διότι βέβαια τε-
μάχιον ἰχθύος καταδαμάζεται ἐντὸς αὐτῶν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του
εἶναι ὡς τοῦ βλακῆς, διότι ὁ ἀτμὸς τοῦ ζωμοῦ, τοὺς καθύγρανεν.
Ἔτερος τοῦ ὁποίου αἰ εὐτραφεῖς παρειαί ἐδείκνυον πρὸ στιγμῆς τὴν
ἀφροντισίαν, αἱ δὲ ἡμίκλειστοὶ ὀφθαλμοὶ του ἐξέφραζον τὴν ἀγα-
θούσιν τῆς καρδίας του, ἥδη βλέπει, ὅτι δύο θαθεῖς λάκκοι σχη-
ματίζουσι τὰ κοίλα τῶν παρειῶν του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηγριωμέ-
νοι, τὸ μέλαν αὐτῶν καταδεικνύει τὸν λευκὸν ὀρίζοντα εἰς ὃν πλέει
ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ εὐχαρίστησις, διότι ῥοφᾷ, μίαν, ἐκ τοῦ πρὸ αὐτοῦ
ζωμοῦ — τέλος ὅθεν ἂν στρέψω, ἡλλοιωμένης βλέπω φυσιογνωμίας
πρὶν εἰ εἰσέτι ἐργασθῆ ἐπ' αὐτῶν καὶ ὁ ῥητινίτης, τὸν ὅποιον χρυσώνει
ἥδη ἐντὸς τῆς φιάλης του τῆς ἀνατελλούσης σελήνης ἡ πρώτη ἀκτίς.

— Θὰ πιοῦμε τελοσπάντων καὶ μιὰ ἡγέρθη φωνή, καὶ τὸ
μελιέρητον κλοῦ, κλοῦ, ἐφέδρυνε μερικῶν φίλων μου τὰ πρόσωπα
καὶ ἐδρόσισε τὸν λάρυγγα ὄλων, ὅτινες ἐπίνομεν εἰς τὴν μνήμην
τοῦ ἐφρευροτοῦ τῆς ἀμπέλου· καὶ ἀπ' ὀλίγον ἀπ' ὀλίγον, δὲν παρῆλθον
δύω ὦραι καὶ ἐπέσθημεν, ὅτι χωρὶς ἀμφισβολίαν ἡ γῆ κινεῖται· ἐν ᾧ χω-
ρὶς νὰ τὸ εἰσθάνωμεν, τὰ ἄσματά μας εἶχον προκαλέσει τὴν περιέρ-
γειαν καὶ ἐδοξαζόμεθα, διότι κατορθώσαμεν νὰ μορφώσωμεν ἕνα κύ-
κλον τῆς πανυγίρειος.

Δις ἡ τρίς μοὶ ἐφάνη, ὅτι εἶδα τὴν μορφήν τοῦ δαιμονίου νὰ προ-
βαίη, ὅτε μὲν ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς φιάλης, ἄλλοτε πάλιν, νὰ
ἐπικάθητε τῆς κεφαλῆς δύο ἐκ τῶν συγκαθημένων, καὶ τότε
αἱ φωναὶ των ὑψοῦντο εἰς τὴν διαπασῶν, καὶ αἱ χειρονομίαι των
ἐγίνοντο ζωηρότεραι, μέχρις οὗ ἠσθάνθησαν, ὅτι εἶχον ἀνάγκην νὰ
διαχυθῶσι, διότι ὁ οἶνος εἶχε ὑπερυξήσει τὰ αἰσθήματά των, καὶ
ἡγέρθησαν παρακυλοῦντες, ὡς πλοῖον μεταξὺ δύο ἐναντίων κυμά-
των, καὶ τερετίζοντες τὸ ἐξῆς·

Στὰ χυμένα βλέπω τρέχεις,
Ὡ δημιουργέ, καὶ σὺ
Ἐπειδὴ στικλιὰ δὲν ἔχεις
Εἰς τὸν Οὐρανὸ κρᾶσι.

ἀνεμίχθησαν εἰς τὸ ἀλλοκλάζον πλῆθος πρὸς τιμὴν τοῦ ἑορτά-
ζοντος ἀγίου.

Ἡ συνκαστροφὴ μας ἤρχησε νὰ διαλύεται, καὶ καθεὶς ἐσκέπτετο πῶς
νὰ ἀναπαυθῆ· ἡγέρθη καὶ ἐγὼ καὶ ἠκολούθησα τὴν πρὸς τὸ κελίον
μας ἄγουσιν, ἀλλὰ μόλις ἔφθασα ἐκεῖ, βλέπω, ὅτι δύο ἡγωνίων
νὰ σφύρωσιν ἐξω διὰ τοῦ μικροῦ παραθύρου του τρίτον τινα· πλη-
σιάζω, καὶ πρῶτον ἀναγνωρίζω τοῦ δαιμονίου τὴν μορφήν, τὸ
ὅποιον καθήμενον ἐπὶ τῆς ἄνω κιγκλίδος, εἶχεν δέσει διὰ τῆς οὐρᾶς
του, τὰς ἔκρας τῶν ἐνδυμάτων τοῦ καθηγητοῦ . . . διότι καθηγη-

τῆς ἦτον ὁ συρόμενος, δὲν λέγω ὁμῶς τὸ ὄνομά του, οὔτε τῶν λοι-
πῶν, ἂν καὶ ἦσαν γερούσιαστῶν τέκνα, διότι ὅπου ὁ διάβολος
ἀναμηγνύεται, ὀνόματα δὲν εἶναι χρηστικινῶν νὰ ἀναφαίρωνται·
μόλις ὁμῶς ἐφάνη καὶ τὸ δαιμόνιον ἐγίνεν ἄφαντον.

Ἐκ τοῦ κατὰλύματός μας δὲν ἔλλειπεν, παρὰ μία κλινοστρομνὴ . .
Καὶ ὅταν ἐσυσσωρεύθημεν δώδεκα νὰ κοιμηθῶμεν ἐκεῖ, ἔλαβα πάλιν τὸν
τρίθῳνά μου, καὶ μετέβην εἰς τὸ παιδίον τῆς δόξης μας, ἔνθα μετὰ
τρίων ἄλλων συνδοξαθέντων, ἐξηπλώθην ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς σελήνης.

Μόλις ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ εἰς τὴν τύρβην τοῦ πανηγυρί-
ζοντος πλήθους ἐβουκκλιζόμεν, τὸ ἐπὶ κεφαλῆς μου ζωηρὸν πτάρ-
νισμα μὲ ἔκαμε νὰ εὐρεθῶ ὄρθιος.

— Χι! χι! ἤκουσα, ἀλλὰ δαιμόνιον δὲν εἶδα.

Μετ' ὀλίγον, — Καπετάρo, Καπετάρo σήκω νὰ μὲ καμαρώσης,
ἀκούω· στρέφω, καὶ βλέπω μίαν πονηρὰν φυσιογνωμίαν ἐπὶ ὄνου,
ἥτις ἐξήτει καὶ καλὰ νὰ ἐξυπνίσῃ ἕνα τῶν συγκαοιωμένων, ἀλλ'
ἀροῦ ἀπελπίσθη, διότι ὁ φίλος εἶδε τόπω εἰς τὸν εὐθυμον φίλον, τότε
ἐστράφη ἔπονος πάντοτε πρὸς τὸ μέρος μου, καὶ ἀροῦ ἀπελπίσθη νὰ
φωνάζῃ καὶ κανεῖς δὲν τὸν ἀπεκρίνετο, κατέσθη τοῦ ὄνου του, καὶ ἐλθὼν
προσεκόλλησεν ἑλαφρὰ τὸ σιγάρον του εἰς τὴν εὐκίσθητον ἄνα τοῦ παρ'
ἐμέ. Εἰς τὴν φωνὴν τοῦ πόνου του ἡγέρθημεν, ἀλλὰ δὲν εἶδομεν κανένα.

— Χωρὶς ἄλλο, τῷ Ἀδθηρίτῳ τὸ δαιμόνιον ἦτο, εἶπον ὄλοι.

— Χι! χι! ἀντήχησε τὸ πονηρὸν τοῦ μειδίμα· καὶ χὰ! χὰ!
ἐκαγγάσαμεν ὄλοι, διότι εἶδομεν παρέκει τὸν πρὸ ὀλίγου φίλον, νὰ
ρίπτεται ἐπὶ τοῦ ὄνου του, καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ εὐρῇ τὴν ῥάχην
νὰ καθήσῃ, ἀλλὰ πάντοτε νὰ πίπτῃ, καὶ νὰ σηκώνεται ἀγανακτι-
σμένος, διατὶ νὰ ἀστοχῇ, ἐνῶ μόλις ὀλίγο κρασὶ ἐπιε. . . Τέλος
εἰς τελευταίαν του προσπάθειαν, παρ' ὀλίγον νὰ συντρίψῃ τὸν τρά-
χηλόν του· ἔτρεξα ἔντρομος, νὰ τὸν βοηθῶ, — ἀλλὰ πλησιά-
σας εἶδον, ἀντὶ ἀνθρώπου, τὸ ἐπίσχυμα τοῦ ὄνου — ἐνόησα τότε,
ὅτι τοῦ δαιμονίου θὰ ἦτο παίγιον· τὸ ὅποιον ἐγίνεν ἄφαντον ἅμα
τοῦ κώδωνος ἡ φωνὴ ἀντήχησε.

Νὰ ὑποφώσκη ἤρχησεν ἥδη, καὶ σχεδὸν οὐδεὶς ἐκοιμήθη, παρ' ὅσοι
εἶχον καλὴν κλίνην, ἐνοεῖται, καὶ ὅτι ἐβαρύνθησαν πλέον νὰ πίνωσιν.

Εἰσῆλθα εἰς τὴν Μοῆν ἔνθα ἐψάλλετο ἡ θεὸς λειτουργία, καὶ τὸ
πλῆθος εἶχε συβέσει· ἄπειρον παντοῦ δὲ ἐβόλας τὴν ἑλληνικὴν
προτομὴν νὰ χαρακτηρίζεται, καὶ τὸ βλέμμα τοῦ χωρικοῦ μας νὰ
ἔχῃ τὴν ζῶν καὶ τὴν ἐκφρασιν πνεύματος· προπάντων, αἱ γυναῖκες
τῶν Μεγάρων διακρίνονται ὡς πρὸς τὴν ἀγνὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν
των, ὁ δὲ στολισμὸς αὐτῶν ἔχει τι γραφικὸν καὶ ἀρχέτυπον.

— Τὸ ἀτμοκίνητον, τὸ ἀτμοκίνητον ἐρχεται, διεδόθη μίξ φωνή,
ἐρχεται ἡ ἀριστοκρατεία· — καὶ πολλοὶ, ἐνοεῖται ἐκ τῶν προσκυ-
νητῶν τῆς πρωτεοσύσης, ἀφῆκαν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔδραμον εἰς τὸ
ἀκρογιάλιον, νὰ ὑποδεχθῶσι τὴν περιμενομένην ἀριστοκρατείαν !!!

— Ἐτρεξα, καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν νέων· ἀλλ' ἐγὼ, κύριοι, ἐνοεῖται,
ὅτι ἔπρεπε νὰ τρέξω· πλὴν τοῦ κκοῦ εἰσῆλθα εἰς λέμβον καὶ ἀνῆλθα
τὸ ἀτμόπλοιο, ἀριστοκρατεία δὲν ὑπῆρχε, δηλαδὴ δὲν ὑπῆρχεν ἡ σπει-
ρα τοῦ ἀγνώμονος ἐγωῖσμοῦ, ἥτις ἐμφανίζεται πάντοτε ἀπαιτητικ·

καὶ μετὰ τοῦ μώμου τὴν πρόθεσιν νὰ ψέγη πᾶν τὸ μὴ ὄζον φαναριτισμοῦ ἐνῶ τοῦ φθόνου τὸ μειδίαμα πλανᾶται πάντοτε εἰς τὰ κατώτερα χεῖλη της, τὰ ὁποῖα αἰώνια λείχει, ὡς ἡ ἔχιδνα, ἐτοιμη νὰ κακολογήσῃ.

Ἦτον ἀριστοκρατεῖα ὅμως ἑλληνικῆ, ὠραία, εὐγενὴς ἐν τῇ ἀφελείᾳ της, δίσμορφος δὲ μέχρι ἀηθείας, ὅταν ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ νὰ φανῇ ἐξευγενισμένη ἀπομιμῆται τὸ negligé τῆς πρώτης, καὶ τὰς διακεκομμένας ἐκείνης φράσεις τὰς ἀνυμίκτους γαλλικῶν λέξεων.

— Καλῶς ἤλθετε, καλῶς ἤλθετε ! ἔκραξα.

— Ω ! καὶ ὁ Ἀβδηρίτης ἐδῶ ! λοιπὸν ἔχομεν πηδήματα — τὸ διαβόλακι τί γίνεται ;

— Αἱ ! τί νὰ γίνῃ, συμπολίται ! ὅλοι ἐδῶ, ὅλοι.

Ἐκεῖ εἶδα, τὴν κυρίαν τᾶδε . . . τὴν τᾶδε τὸν κύριον τᾶδε . . . καὶ πολλὰς καὶ πολλοὺς ἄλλους, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν μνημονεύω, διότι ἐγράφησαν ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἢ ἑνὸς ταλήρου, εἰς τὰ καλογηρικὰ δελτία νὰ μνημονεύωνται. . . . Ω, ἐκεῖ μεταξὺ αὐτῶν, ἐν ἄνθος τὸ ὁποῖον συνήντησα ἄλλοτε εἰς τὴν ἀκμὴν του, ὅτε ἀνθηρὸν, εὐώδες, διέχυνε τὴν ἀριστοκρατικὴν εὐωδίαν του, ὡς τὸ παρθένον κρῖνον, εἰς τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς . . . σήμερον τὸ γαλανόν του ὄμμα ἠμίσθησον ἐντὸς τῶν μαζῶν βλεφαρίδων του, σκιαγράφει μόνον ἐπὶ μαρμαρένου προσώπου τὴν θλίψιν . . . πόσας δὲν εἶχε νὰ σᾶς εἶπῃ τὸ δαιμόνιον ἂν ἦτο παρὸν, καὶ προπάντων ἂν ἤθελε σακαλίσῃ τῆς καρδίας τὴν κρῖπτην, καὶ τὴν εἰκόνα αὐτῆς παραβῆλῃ μετὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἀπεικόνισμα. . . .

Παρεκεῖ χαιρεσιτάτη τις . . . μεταξὺ λόγων, ἐκάρφωσε τὸ στήθος ἐνός, μέγρι ἐμπαιθεῖας εὐαισθητοῦ γνωρίμου μου, διὰ καρφίδος φεροῦσας τῆς ἐλπίδος τὸ χρῶμα, διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν κενὴν θέσιν ἐνός κομβίου του. . . .

Κατῆρχοντο, ἐξήρχοντο οἱ νέοι μας προσκυνηταὶ, καὶ εἰς Καλόγηρος, λαϊκός, δὲν ἔπαυεν ἐκτεθημένος εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸν ἄνεμον νὰ προσκαλῆ λίαν περιποιητικῶς τὰς ὠραίας εἰς τὴν κενὴν λέμβον του, ἔτοιμος νὰ προσφέρῃ εἰς πᾶσαν μίαν τὰς ἐκδουλεύσεις του. — Καὶ τίς δὲν ἤθελε πράξῃ τὸ ἴδιον εἰς μίαν πανηγυρίν ;

Καὶ ἐγὼ μετὰ τὴν μου τὴν λευκὴν γενειάδα, ἔκυψα νὰ προσφέρω τὴν πεσοῦσαν λαβίδα τοῦ ὀμπρελλῶν, εἰς κυρίαν, ἣτις ἐπίσης ἐφόρει πέτασσον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μικροῦ, καὶ τὴν ὁποίαν ἐγνωρίζω μὲν ἐκ φήμης, τότε, ὅμως κατὰ πρῶτον ἔτυχε νὰ τῇ προσφέρω τὰς κοινωνικὰς περιποιήσεις, ἐνῶ τὸ δαιμόνιον βλέπων τὴν ἀδεξιότητά μου ἐτόνησε τὸ πονηρὸν κάγκασμά του, εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς μου.

Ἐξηρχόμην, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀνήσυχον αὐτὸ πνεῦμα, διὰ νὰ πειράξῃ μίαν χριστιανικὴν οἰκογένειαν ὑπέκρυψεν ἕνα κάλαθον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὄλη ἡ διστροφή της, καὶ χαιρεκακῶν εἰς τὴν ἀμυχανίαν των, μόλις εἰς εἰς τὴν φωνὴν μου τὸ ἐγκατέλειψεν ἐπὶ τῆς ἀναβάθρας.

Ἀκόμη ἐν βλέμμα ἄς ρίψωμεν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἐκτὸς τοῦ ναοῦ, ἦδη μετὰ τὴν ἐφοδὸν τῶν νεοελθέντων προκυνητῶν. — Μὴν ζητεῖ νὰ σᾶς εἶπω τίς ἠκολούθη τὴν μίαν, καὶ τίς συνάδευσε τὴν ἄλλην ἀρακί, ὅτι ἦσαν προσκυνηταὶ, καὶ εἰς παρομοίαις ὥρας ὁ κόσμος δὲ πρᾶκτοσε τί γίνεται εἰς τὸ πανηγύρι.

Οἱ ψαλμοὶ εἶχον παύσει, καὶ ὁ ναὸς εἶχε κενωθῆ, ἔβλεπα ὅμως, νὰ εἰσέρχωνται καὶ ἐξέρχωνται, καὶ ἰδοὺ ἡ περιέργεια μετὰ ἔστυρεν ἐντὸς, καθ' ἣν στιγμὴν δικηγόρος τις, ἐξήγει τὰ δι' εἰκόνων ποριστάνοντα, τὰς τιμωρίας τῆς κολάσεως· ἀλλ' ἐπειδὴ εὗρισκεν, ὅτι αὐτὴ ἦτον ἡ κόλασις τῆς ὁποίας ὁ συρμὸς παρήλθεν, ἔλεγεν, ὅτι ἀπεφασίσθη τέλος ἐν δικηγορικῷ συμβουλίῳ νάγινῃ μικρά τις προσθήκη εἰς τὸν ποινικὸν κώδικα τῶν κολασμένων, συμφώνως καὶ κατασυνέπειαν τοῦ σήμερον διέποντος συρμοῦ.

— Καὶ τὰ καπέλλα, καὶ τὰ καπέλλα μὴ λησμονήσετε· καὶ τοὺς σιδηροὺς ποδογύρους, κύριε δικηγόρε.

Παρεκεῖ, μίαν ὠραϊότης ἐκκλίνουσα, μετὰ ἐκλαμβάνει, ἐκ τῆς γενειάδος φαίνεται, ὡς καλόγηρον, καὶ μετὰ ἐρωτᾷ δυσανασχετοῦσα.

— Κύριε ! διατὶ ἐσθέσθη, παρκαλῶ, τὸ ὄνομά μου τὸ ὁποῖον εἶχα γράψῃ ἐκεῖ εἰς ἐκείνην τὴν γωνίαν ἰδιοχειρῶς πέρυσιν.

— Διότι, εὐγενικωτάτη μου, δὲν ἐπιστεῦσαμεν, ὅτι ἠθέλατε ζῶσαν εἶτι νὰ σᾶς μνημονεύομεν ὡς ἀγίαν.

Ἐνῶ δὲ διὰ τοῦ βλέμματος ἠκολούθουν τοὺς βηματισμοὺς δύο σημαντικῶν ὑποκειμένων, καὶ ἐκινούμην νὰ πλησιάσω, αἰφνης ἡ σεβαστὴ φωνὴ ἐνός γερούσιαστοῦ, κρᾶζουσα

— Ἀβδηρίτα, Ἀβδηρίτα ! μετὰ ἔκαμε νὰ στραφῶ, καθύσων ἦτο πρόσκλησις γεύματος, καὶ ὁ τρόπος μετ' οὗ ἐκαλούμην ἦτο κολακευτικός.

Τῆς ἀθωότητος τὸ μειδίαμα ἐπλανᾶτο εἰς δύο κοράλλινα χεῖλη, καὶ τοῦ νηπίου τὸ βλέμμα ἐρρίπτετο ἀπὸ δύο μαγευτικοῦς ὀφθαλμοῦς· ἐνῶ ἄβρακι χεῖρες παρθένου ἐκροτάλιζον τὴν λευκὴν κλίμακα νεωστὶ ἐφευρεθέντος ὄργανου, τοῦ ὁποίου οἱ ἐναρμόνιοι φθόγγοι ἔχουσι τι μυστηριώδες, ἐξάλλον, θεῖον, διαθέττουσι τὴν ψυχὴν εἰς εὐλαβῆ τινα μελαγχολίαν, καὶ πραγματοποιοῦσι τὰς φανταστικὰς ἀρμονίας τῶν ἐναερίων πνευμάτων· ἐκάλυφα ὑπὸ τὸν τρίβωνά μου τὰς συγκινήσεις μου καὶ διήλθα. . . .

Εὐρον τράπεζαν ἐστρωμένην, καὶ φαγητὰ ἄπειρα· ἔφαγα, ἔπια·

Κατόπιν ἄμα ἡ ὥρα ἦτον ἀκριβῶς μία, Μ. Μ. καὶ ἐθεβαιώθην, ὅτι τὸ ἀτμοκίνητον ἀνεχώρει εἰς τὰς δύο, — εἰτεῖνάξω τὴν κόνην τῶν ἐνδυμάτων μου, καὶ κατέβην εἰς τὸ ἀερογιάλιον, ἀφίνων ὀπισθὲν μου, μίαν μερίδα ἀνθρώπων ἀμυχανούντων, ποῦ νὰ προσυλλάξωσι τὴν κεφαλὴν των καθ' ὅλον τὸν καύσωνα, διὰ νὰ χαρῶσι τῆς ἐσπέρας τὸ ταξείδιον, διότι τὸ ἀτμοκίνητον, ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ καὶ εἰς τὰς ὁκτώ, κατὰ τὴν ἀπόφασιν, ἣτις ἐξῆλθεν ἐκ τῆς διευθύνσεως ἐπὶ τῇ ὑποθέσει πάντοτε, ὅτι θὰ μείνουν καὶ ὀλίγοι ἀκόμη νὰ τὴν συνοδεύσωσιν.

Ἐπλέομεν ἦδη ἐπιστρέφοντες, καὶ μετὰ τὴν πανηγυρίν ! δὲν εἰξεύρω πως, ἀλλὰ τίποτε πλέον δὲν ἔχω νὰ προσθέσω συμβαίνει βέβαια, διότι φοβοῦμαι, μὴ περιπέσω εἰς τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς, καθύσων οὐδεμίαν βλέπω νὰ ἐπέφερε μεταβολὴν ἢ θεῖα τῆς φανερομένης χάρις εἰς τὰ καπέλλα, καὶ ταῖς κορδέλλαις, ἢ διότι ἀποῦ ὁ στόμαχος πληρωθῇ ἐπέρχεται ὕπνος. . . .

— Αἱ ! καὶ ἔλασε δὲ τὸ πνεῦμα ἐπὶ τὴν ἀναβάθρα . . .

— Βέβαια, θά ἦναι ὠραία τὰ πηδήματα, προσέθετεν ἕτερος· καὶ ἔβλεπα, ὅτι αἱ φυσιογνωμίαι των ἀνησύχου καὶ ἐμάντευα τὸν λογισμόν των, ὅτι τάχα ἡ συνείδησις τοῦ Ἀβδηρίτου τοὺς ἔτυπτεν, μὴ ποτε τὸ δαιμόνιον ἤθελεν ἐμπαρθεύσει καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκατομυριόπυχην οὐράν του, δι' ἣ ἠγανάκτου, καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐβλασφήμουσιν τὴν ὄραν καὶ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν εὐρέθην μεταξύτων, καὶ πύχοντο νὰ πῶσι καὶ τι, τοῦλάχιστον νὰ συντρέψω τὸν πόδα μου.

Τὸ δαιμόνιον διὰ τὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ, φαίνεται, μετεμορφώθη εἰς πνεῦμα ἀνέμου σφοδρὸν καὶ ἤρπασε τὸν ψιθίνον πῖλον μου, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν βίψῃ πολὺ μακρὰν· καὶ πάραυτα ἤκουσες

— Αἰ! αἰ! εὐχαριστήσεως ἐπιφωνήσεις νὰ ἐκφύγῃσι πανταχόσε διὰ τὸ ἀτύχημα, ὡς οἱ ἐξ ἐνέδραε πυροβολισμοί. — Εἰς ποιητῆς δὲ φίλος μου ἐστιχολόγησεν αὐτοσχελῶς τὴν ἐξῆς μίαν ἐπιφωνήσιν· ἐσυμπλήρωσεν ὅμως ὅ,τι ἐγὼ δὲν εἶπα.

Ἐρχεταὶ διαβολεμένο ἓνα ἀγέρι τολμηρὸ,

Νὰ τ' ἀρπάξῃ τὸ καπέλλο νὰ τὸ βίψῃ στὸ νερὸ.

Μιά μικρὴ ποῦ τὸ πρωτόιδε ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχᾷ

Καὶ φωνάζει· «Ἀβδηρίτη, τὸ καπέλλο μοναχά;»

Πλὴν ἐκεῖνος «Σειρὴν, λέγει, τῆς θιλάσσης μας χρυσῆ,

Τὸ καπέλλο μου τὸ κῦμα, τὴν καρδίαν μου ἐσύ.

Ἐβίψαμεν τὴν ἀγκυροβόλησιν εἰς Πειραιᾶ, καὶ ὁ ποὺς μου ὕγειῆς ἐπάταξε τὸ ἔδαφος· πλὴν πρῶτην φωνὴν— Ἐπνήγη, ἐπνήγη ὁ Κύριος Τρικαλλιώτης, ἤκουσα, καὶ τὸν ἔχουν εἰς τὸ ζενοδοχεῖον τοῦ Τζιλέπη. Ἦτο φίλος μου, τρέχω ἀπνευστί, καὶ πρῶτην μορφήν ἀπαντῶ εἰς τὰ περάθυρα τὴν τοῦ δαιμονίου· ἀλλὰ μορφήν πυρέσουσαν, βλέμμα ἀστράπτου καὶ ὄνυχας κυρτωμένους σπασμοδικῶς, ἡ δὲ οὐράτου ἐσάλουεν ἀσπικίρουσα.

— Τί τρέχει χαριτωμένο μου; καὶ τι ἠλοιωμένο.

— Ἄφες με, καὶ εἶμαι νὰ σκάσω.

— Καὶ διὰ τί, κλέ μου;

— Διότι δὲν μπορῶ, ἀδελφε, νὰ πνήξω μιὰ φορὰ καὶ αὐτὸν τὸν φίλον σου Τρικαλλιώτην, — Δις τὸν περιέπλεξα εἰς τὴν οὐράν μου, καὶ δις μοῦ διέφυγε, τὴν τρίτην ὅμως δὲν θά μοῦ διαφύγῃ, — πνηξίματι τελειοῦται.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.